

24. nedeľa v období cez rok B

12. september 2021

Mk 8, 27 – 35

Milé sestry a bratia v Kristovi

V minulú nedeľu sme spomínali Ježišov vzťah k súčasníkom, k bežným ľuďom a ich problémom a chorobám, ktoré liečil zvnútra - cez dušu človeka. Ježiš chorým dával novú odvahu, chuť do života a to sa prejavilo aj na ich telesnom zdraví. Dnes sme počuli otázku na týchto ľudí - pýta sa: za koho ma pokladajú ľudia? Odpoveď smerovala skôr do minulosti – za Eliáša, alebo za jedného z prorokov. Môžeme túto otázku ale preniesť aj do súčasnosti: – za koho pokladáme my Ježiša, za koho ho pokladá dnešný človek? Nie za koho pokladajú Ježiša teológovia, či iní myslitelia, ale obyčajný človek. Voľakedy teológovia pravdu náboženstva zdôvodňovali z veľkej perspektívy začiatku a konca, dnešný človek sa na život pozerá skôr z menšej perspektívy – svojej osobnej, ktorú rozčleňuje na ešte menšie celky, čiastkové otázky. Dnešného človeka natoľko nezaujíma, čo presahuje jeho život, hýbe sa skôr v rámci bezprostrednej reality.

Pre mnohých dnes sa Ježiš dnes stal postavou minulosti – vidia v ňom historickú postavu, zakladateľa niekdajšieho náboženstva. Väčšina v ňom nevie nájsť Krista: toho, kto by mohol pohnúť aj súčasným svetom –vstúpiť do deja tohto sveta a obnoviť ho, dať mu novú iskru. Dokonca aj väčšina tých, ktorí v Ježišovi vidia Krista, obnoviteľa, to skôr (podobne ako kedysi apoštol Peter) očakávajú cez vonkajšie znaky – cez slávu cirkvi, cez popredné miesta cirkvi, kresťanstva v spoločnosti. Nie v úlohe služby.

Dnes aj u nás pribúda mladých ľudí, ktorým je kresťanstvo cudzie, ktorí svoj život neodvodzujú z Ježiša Krista, napriek tomu, že v škole navštevovali hodiny náboženstva. Vidia v ňom prinajlepšom tradíciu. Tradícia, na ktorú sa spoliehame, ale vyšla z iných základov myslenia, zo zdrojov, ktoré sú dnešnému človeku cudzie. Kontexty života dnešného človeka už vychádzajú z iných myšlienkových základov.

Pred 50 rokmi druhý Vatikánsky cirkevný koncil vytýčil pre cirkev ako úlohu preklenúť túto myšlienkovú priepasť, medzi Ježišom Kristom a myslením dnešného sveta. Dá sa povedať, že na tejto ceste sme príliš nepokročili. Skôr sme sa snažili vymedziť voči mysleniu tohto sveta, zaujať obrannú pozíciu, v rámci obrannej stratégie.

Dnes prichádza na Slovensko pápež František. Prichádza posilniť vieru obyčajných veriacich, prichádza ako posol dobrej vôle pre všetkých. Budeme ho vidieť ako rímskeho Pontifika, čo doslovne znamená ten, čo stavia mosty, premostuje rôzne skupiny, aj cirkev reprezentuje ako jednotu v rôznosti. Ani jemu pravdepodobne nepôjde v prvom rade o teológov, či o profesionálnych hlásateľov Krista, aj sa to nevyklučuje. Nechce obrátiť pozornosť ľudí na slávu cirkvi, vznešenosť vonkajšieho slávenia liturgie. Pôjde mu skôr o obsah: aby aj dnešnému človekovi ukázal Krista – toho, ktorý je ten istý včera i dnes. Ktorý aj do dnešného sveta chce vstúpiť svojim evanjeliom, radostným posolstvom, radosťou evanjelia. Pokúsi sa obrátiť našu pozornosť na Boha stvoriteľa – nie aby nás poučil o teológii, ale aby aj našu pozornosť zameral na Božie dielo – na stvorenie, prírodu, ktoré my ľudia svojim spôsobom života už vážne ohrozujeme. Tým, že žijeme už len svoje malé perspektívy, vnímame všetko okolo seba len ako veci, ktoré v tom lepšom prípade majú hodnotu vyjadriteľnú číslom, peniazom.

Nečakajme od kresťanstva, že nám prinesie nejakú slávu, či pohodlnejší život. Ono nás namiesto toho chce obohatiť, priniesť nám plnší, zmysluplnejší život. Kto si chce zachrániť len vonkajší život, stratí ho, minie ho bez veľkého úžitku. Kto je ochotný stratiť s Kristom pre evanjelium niečo z toho obetovať, zachráni si život pre seba aj pre tento svet, pre iných. To platilo kedysi a to je pravda, s ktorou aj dnes chce Ježiš Kristus vstúpiť do nášho sveta a meniť ho k lepšiemu.

Viliam Arbet